

Sygnatura akt VI Ka 484/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **22 czerwca 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Katarzyny Łęskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2018 r.

sprawy **R. Ś. (1)** ur. (...) w B.

syna R. i W.

oskarżonego z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 6 marca 2018 r. sygnatura akt III K 412/17

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt. VI Ka 484/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 22 czerwca 2018r.

R. Ś. (1) stanął pod zarzutem popełnienia czynu:

I. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, polegającego na tym, że w okresie od 9 kwietnia 2015r. do dnia 15 maja 2015r., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził P. T. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w łącznej kwocie 16.400,00 zł, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do wywiązania się z podjętego zobowiązania zakupu surowca złota i założenia działalności gospodarczej przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy IV Wydział karny wyrokiem z dnia 24.01.2011r.- sygn. akt IV K 570/09 kary łącznej 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12

kk w zw. z art. 64 § 1 kk, którą odbywał w okresie od 02.03.2009r. do 4.03.2009r., 21.09.2009r. do 16.11.2009r., od 12.09.2010r. do 5.10.2010r. i od 30.03.2011r. do 09.10.2012r.;

II. z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, polegającego na tym, że w okresie od 25 kwietnia 2015r. do 28 kwietnia 2015 r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczył sobie powierzone mu trzy sztuki telefonów komórkowych marki G. (...) o łącznej wartości 6 003,18 zł przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy IV Wydział karny wyrokiem z dnia 24.01.2011r. - sygn. akt IV K 570/09 kary łącznej 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, którą odbywał w okresie od 2.03.2009r. do 04.03.2009r., od 21.09.2009r. do 16.11.2009r., od 12.09.2010r. do 5.10.2010r. i od 30.03.2011r. do 09.10.2012r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 6 marca 2018r., w sprawie o sygn. akt III K 412/17 uznał oskarżonego R. Ś. (1) za winnego tego, że w okresie od 8 do 16 kwietnia 2015r. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd P. T. (1) co do zamiaru i możliwości zakupu złota i przyjęcie od pokrzywdzonego pieniędzy w łącznej kwocie 16.400 zł, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwocie, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 2 marca 2009r. do 4 marca 2009r., od 21 września 2009r. do 16 listopada 2009r., od 12 września 2010r. do 5 października 2010r. i od 30 marca 2011r. do 9 października 2012r. kary łącznej 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny wyrokiem z dnia 24 stycznia 2011r. sygn. akt IV K 570/09 czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; uznał oskarżonego R. Ś. (1) za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie od kwietnia do sierpnia 2015r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczył sobie powierzone mu trzy sztuki telefonów komórkowych marki (...) o łącznej wartości 12.269 zł przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 2 marca 2009r. do 4 marca 2009r., od 21 września 2009r. do 16 listopada 2009 r., od 12 września 2010r. do 5 października 2010r. i od 30 marca 2011r. do 9 października 2012r. kary łącznej 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny wyrokiem z dnia 24 stycznia 2011r. sygn. akt IV K 570/09 czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 284 § 2 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 § 1 i § 2 kk i art. 86 § 1 kk połączono wyżej orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. T. (1) kwoty 28.669 zł.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz.U. Z 2016r. poz.1699 z późn. zm.) oraz § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 929,88 zł. brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonego od obowiązku zapłaty kosztów procesu, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wymieniony wyrok w całości i zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przyjęciu, że:

- relacja pokrzywdzonego jest jednoznaczna jeśli chodzi o kwestię przekazania oskarżonemu gotówki w kwocie 16.400 zł. w sytuacji gdy w postępowaniu jurysdykcyjnym pokrzywdzony nie potrafił wskazać konkretnej kwoty rzekomo przekazanej oskarżonemu, posługując się bliżej nieskonkretyzowaną wartością „ponad 20.000 zł”, przy czym w tym zakresie zeznania pokrzywdzonego były niezwykle niespójne i chaotyczne, a ich treść mogła wynikać z planu pokrzywdzonego na „biznes na wirtualną rzeczywistość” na Ukrainie, na co potrzebował kapitału początkowego, którym nie dysponował, a okoliczność ta mogła uzasadniać pomawianie oskarżonego o popełnienie zarzucanych mu czynów w celu uzyskania równowartości rzekomo poniesionej szkody;

- oskarżony przywłaszczył sobie powierzone mu rzeczy ruchome, w sytuacji gdy Sąd Rejonowy nie wyjaśnił w sposób niebudzący wątpliwości okoliczności związanych z rzekomym przekazaniem tych telefonów przez pokrzywdzonego oskarżonemu lub osobie trzeciej o nieustalonej tożsamości, okoliczności zawarcia umów abonenckich, a także tego, kto aktualnie znajduje się w ich posiadaniu;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 § 1 pt 1 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez dowolną i wybiórczą ocenę zebranych w sprawie dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, w szczególności poprzez niezasadne uprzywilejowanie chaotycznych zeznań pokrzywdzonego oraz zastosowania wykładni rozszerzającej w stosunku do zeznań świadków, co doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia stanu faktycznego.

W oparciu o powyższe obrońca R. Ś. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, które to koszty nie zostały uiszczone ani w całości ani w części oraz ewentualnie i z ostrożności procesowej, wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie, stanowiła li tylko polemikę z prawidłowym i ze wszech miar trafnym rozstrzygnięciem sądu I instancji. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd meriti przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i dokładny, wyprowadzając ze zgromadzonego materiału dowodowego, a to: z zeznań P. T. (1) (k.191v-192v,108,117v,218-219v,261-261v), Z. T. (1) (k.192v193), zeznań O. M. (k.193,44), zeznań K. J. (k.193-193v), oraz częściowo wyjaśnień R. Ś. (2) (k. 94,117,218v), a także dokumentacji uzyskanej od operatora sieci (...), w tym umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z załącznikami (k. 7-24), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 24 stycznia 2011r., wydanego w sprawie IV K 570/09 (k.106), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 19 kwietnia 2012r., wydanego w sprawie VIII K 1107/10 (k.112), informacji operatora sieci (...) o wysokości nałożonych kar umownych (k.231), informacji operatora sieci O. (k.236) - w pełni trafne wnioski końcowe. Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu Rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest prawidłowy pod względem logicznym i zgodny ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie doszukał się najmniejszych podstaw do zakwestionowania trafności ustaleń faktycznych Sądu I instancji. Sąd ten doszedł do prawidłowych wniosków końcowych i nie popełnił innych uchybień prawa procesowego, które mogłyby rzutować na treść wydanego przez niego rozstrzygnięcia. Prawidłową była również ocena prawna czynów przypisanych oskarżonemu przez Sąd pierwszej instancji. Nie popełnił także Sąd Rejonowy błędów w zakresie wykładni prawa materialnego. W końcu też wskazać należy, iż Sąd Rejonowy ustrzegł się takich uchybień, które stanowiłyby bezwzględne przyczyny odwoławcze.

Skarżący zarzucił Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku. W związku z treścią zarzutu przypomnieć należy zatem skarżącemu, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest trafny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 1975 roku II KR 355/74, OSNPG 1975/9/84). Błąd ten może być konsekwencją naruszenia przepisów proceduralnych,

ale przede wszystkim tych, które traktują o obowiązku badania i brania pod uwagę wszystkich okoliczności sprawy oraz oceny dowodów zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Nie można było się zgodzić ze skarżącym, że pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest nieprawidłowe, czy nieprzepisowe. Sąd Rejonowy skrupulatnie ustalił w nim stan faktyczny i ocenił dowody, dokonał analizy prawnej, a także wskazał podstawę i powody orzeczenia kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonej zaskarżonym wyrokiem. Przedstawiony tok rozumowania Sądu jest w pełni jasny, logiczny i przekonujący.

Obowiązkiem Sądu sporządzającego pisemne motywy wyroku jest wskazanie, na jakich dowodach oparł się ustalając stan faktyczny oraz dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym, przy czym, zgodnie z aktualnie obowiązującą regulacją, Sąd ma obowiązek uczynić to w sposób zwięzły. Trafnie więc wyszczególniono dowody, na podstawie których Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny oraz odniesiono się do wyjaśnień oskarżonego, którym trafnie nie dano wiary. Ustosunkowanie się do tych dowodów i omówienie przyczyn, dla których nie dano im wiary było szczegółowe i racjonalne. Co do pozostałych dowodów, którym Sąd dał wiarę nie było ani obowiązku, ani potrzeby ich omawiania. Wbrew twierdzeniom apelacji nie sposób było także przyjąć, że Sąd nie wskazał wyraźnie dlaczego jednym dowodom dał wiarę, a innym tej wiary odmówił. Uważna lektura, głównie strony 2 i 3 uzasadnienia wskazuje, iż nie ma wątpliwości, dlaczego Sąd I instancji odmówił wiary relacji oskarżonemu. Argumentacja Sądu jest przy tym w pełni jasna i przekonująca. Można było zgodzić się z apelującym, iż zeznania pokrzywdzonego były momentami niespójne i chaotyczne, brak było w nich precyzji co do szczegółów zarzucanego R. Ś. (1) oszustwa i przywłaszczenia, zwłaszcza gdy idzie o wysokość poszczególnych rat przekazywanych kwot pieniężnych oraz ich przeznaczenia, jednak nie miało to wpływu na podważenie trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia. Należy pamiętać bowiem, iż czyny zarzucane oskarżonemu miały miejsce w 2015 r., zatem nie dziwi Sądu Odwoławczego brak szczegółów w zeznaniach P. T. (1) składanych na rozprawie. W toku dochodzenia, podczas składanej po raz pierwszy relacji, świadek ten był jednak pewny i stabilny w opisywaniu okoliczności towarzyszących przekazywaniu pieniędzy oskarżonemu, ich wysokości i rat, a także dotyczących samej znajomości ze sprawcą, w czasie późniejszym wypowiedź tę z całą pewnością podtrzymując, zwłaszcza odnośnie kwoty przekazanych pieniędzy na zakup złota poza granicami kraju.

Jeśli idzie o zarzucone Sądowi naruszenia z art. 4 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 kpk, to Sąd Okręgowy nie stwierdza nieprawidłowości w tym zakresie w odniesieniu do toku procedowania Sądu I instancji. Sąd ten przeprowadził zarówno dowody zawnioskowane przez prokuratora, jak i te wnioskowane przez obrońcę. Badał więc zarówno okoliczności przemawiające na niekorzyść, jak i na korzyść oskarżonego. To, że ostatecznie nie dał wiary dowodom zawnioskowanym przez obrońcę nie oznacza, że uchybił zasadom oceny dowodów.

Nie sposób zgodzić się też z obrońcą, iż ocena wyjaśnień oskarżonego dokonana przez Sąd I instancji była nieprawidłowa. Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień, przed Sądem I instancji wskazał, iż nie przyznaje się do winy i wyjaśnił, że razem z P. T. (1) zaczęli robić wspólne interesy, a skończyło się to sprawami w Sądzie, w sposób niezwykle wręcz niewiarygodny przedstawiając następnie swoją wersję zdarzeń, której przeczyły jednakże pozostałe dowody świadczące w sposób jednoznaczny o tym, że swoim zachowaniem dopuścił się on zarzucanych mu przestępstw. Słusznie zatem Sąd I instancji odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do meritum sprawy.

Sąd Odwoławczy stwierdził, iż słusznie Sąd I instancji nie dał wiary zaprzeczeniom oskarżonego jakoby pokrzywdzony miał mu przekazywać jakiegokolwiek pieniądze. Idąc dalej oskarżony potwierdził fakt otrzymania od niego telefonów, przy czym twierdził, czego również nie uznano za wiarygodne, iż z jednego korzystał, a dwa sprzedał wspólnie z pokrzywdzonym w markecie w B.. Oskarżony wyraził chęć pojednania się z pokrzywdzonym i zwrotu kwoty 25. 000 zł jako połowy kosztów wspólnego przedsięwzięcia. Wyjaśnił, iż złoto było zakupione podczas dwóch lub trzech transakcji w nieznaczącej ilości, a następnie sprzedane przez pokrzywdzonego. Wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują absolutnie na przyznanie im waloru wiarygodności, są one bowiem w całości sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności zeznaniami samego pokrzywdzonego, innych świadków (w tym ojca pokrzywdzonego

i kolegów, potwierdzających fakt przekazywania przez P. T. (1) pieniędzy oskarżonemu na rozpoczęcie i rozkręcenie feralnego biznesu) oraz zebranej w sprawie dokumentacji, a także w świetle zasad logiki i prawidłowego rozumowania.

Wyjaśnieniom oskarżonego przeczą m.in. zeznania świadków O. M. i K. J., w tym te ich fragmenty, w których O. M. twierdził, że pokrzywdzony poznał jakiegoś mężczyznę i zamierzał z nim robić interesy na Ukrainie w obrotach złotem (dlatego też między innymi pożyczył od niego kwotę 200 złotych na ten cel), świadek ten także wskazał, że w pewnym momencie kontakt jego kolegi – pokrzywdzonego z oskarżonym, z którym T. miał prowadzić interesy urwał się i jak twierdził „R. ten zniknął”, przy czym uprzednio P. T. (1) powierzył mu jakieś znaczne pieniądze oraz zawarł z operatorami telekomunikacyjnymi umowy; K. J. twierdził natomiast, iż miał wiedzę, że „była sprawa z telefonami”, świadek zresztą pożyczył pokrzywdzonemu kwotę 1.000 złotych na ten cel. Relacje przywołanych świadków Sąd uznał za wiarygodne, są to osoby obce oskarżonemu i nie było powodów, dla których mieliby pomawiać oskarżonego o czyny, których by nie popełnił. Wiary wyjaśnieniom oskarżonego można było dać jedynie w kwestii nawiązania kontaktu z pokrzywdzonym oraz kwestii wspólnych wstępnych ustaleń o sprowadzaniu złota z terenu Ukrainy na teren Polski w celu jego dalszej odsprzedaży, a także okoliczności związanych z podpisaniem przez pokrzywdzonego umów z operatorami sieci komórkowych – jak prawidłowo uczynił zresztą Sąd meriti, a dokonaną ocenę przeprowadzonych dowodów Sąd kontrolujący w pełni podziela.

Co się zaś tyczy zarzutu apelującego dotyczącego zeznań pokrzywdzonego, które były jego zdaniem niezwykle niespójne i chaotyczne, należy przyznać rację skarżącemu, iż relacja pokrzywdzonego jest nieco chaotyczna w zakresie szczegółów dotyczących kontaktów z oskarżonym oraz dat, ale jednoznaczna jeśli chodzi o kwestię przekazania mu gotówki na określony cel oraz w kwestii zawarcia umów z operatorami telefonii komórkowej za namową oskarżonego i wydania mu następnie wszystkich aparatów. Pokrzywdzony jednoznacznie zeznał, że przekazał oskarżonemu trzy sztuki telefonów marki S., o czym wspominał również świadek Z. T. (2), oskarżony nie płacił rat abonamentu za powierzony sprzęt, zaś pokrzywdzony, podobnie jak gotówki, nigdy telefonów nie odzyskał. Wbrew relacji oskarżonego, pokrzywdzony zaprzeczał konsekwentnie by miał sprzedać aparaty telefoniczne, co Sąd uznał za wiarygodne. Dołączona do akt dokumentacja od operatorów telefonii komórkowej w całości potwierdza wersję przedstawianą przez pokrzywdzonego, który pomimo braku aparatów przez długi jeszcze czas borykał się w kontaktach z operatorami, zawiadamiając w międzyczasie o popełnieniu na jego szkodę przestępstw.

Odnosnie zaś nieprzyznawania się oskarżonego do winy, jego zamiar musiał być oceniany przez pryzmat okoliczności przedmiotowych, a te wskazują w sposób niebudzący żadnych wątpliwości na działanie umyślne i kierunkowe oskarżonego; nawet przy niezwykle dużej życiowej naiwności pokrzywdzonego, nic nie stanowi usprawiedliwienia dla zachowania oskarżonego, wykorzystującego łatwowierność P. T. (1). Świadczy o tym szereg okoliczności, które wymieniono i omówiono wyżej. Przedstawione i przeanalizowane dowody w zestawieniu ze sobą świadczą niezbicie o tym, że ustalenia faktyczne w sprawie, w tym te dotyczące zamiaru oskarżonego, można było poczynić w sposób pewny i jednoznaczny. W konsekwencji nie ma najmniejszych wątpliwości, że ustalenie Sądu I instancji, iż oskarżony działał z góry powziętym zamiarem i zrealizował znamiona oszustwa oraz sprzeniewierzenia powierzonego mu mienia jest prawidłowe.

Nie sposób także zgodzić się z obrońcą gdy sugeruje w swoim środku odwoławczym pomawianie oskarżonego przez pokrzywdzonego w związku z koniecznością zgromadzenia przez tego ostatniego środków na inny biznes, związany z wirtualną rzeczywistością. Co prawda P. T. (1) wspominał o takich, mało konkretnych planach, to jednak miał je on urzeczywistnić z kolegami w przyszłości, przy ewentualnej pomocy domniemanego kuzyna oskarżonego o imieniu D., osoby przedstawianej mu jako dobrze sytuowanej. Plany te miały się jednak nijak do planowanego i niestety bez powodzenia dla P. T. (1) wprowadzanie w życie przez niego i oskarżonego biznesu, o nim bowiem wypowiedział się przecież także i sam oskarżony, wyrażając żal i skruchę z utraty pieniędzy przez kolegę w związku z nieudanymi wspólnymi wyprawami na wschód (nota bene zupełnie niezrozumiałe jest jego pokrętne tłumaczenie o utracie przez pokrzywdzonego około 50.000 złotych na wyjazdy, tzn. na paliwo).

Nie może budzić także żadnych wątpliwości to, że okazyjne i niedoszłe do skutku nabycie przez pokrzywdzonego za pośrednictwem oskarżonego pojazdu nie miało być w żadnej mierze finansowane z pieniędzy przekazanych R. Ś.

na zakup złota, to bowiem ile pieniędzy, w jakich ratach i na co przekazanych oskarżonemu zostało potrafił z całą stanowczością rozróżnić P. T. w swoich wypowiedziach.

Nie ma w rozpoznanej apelacji innych zarzutów dotyczących rozstrzygnięcia o winie, dlatego należało przejść do kary. W zakresie rozstrzygnięcia o karze Sąd Okręgowy również nie znalazł najmniejszych podstaw do zakwestionowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji tym bardziej, że rozstrzygnięcie to nie było w żadnej mierze, w sposób skonkretyzowany zakwestionowane w apelacji. Orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe, jak i kara łączna pozbawienia wolności były trafne przy uwzględnieniu okoliczności mających wpływ na ich wybór i wymiar, w szczególności tych, o jakich mowa w art. 53 kk. Sąd I instancji wskazał jakie okoliczności wziął pod uwagę przy wymierzaniu kar oskarżonemu, a rozważania te należy w całości podzielić i zaaprobować, nie powtarzając ich.

Biorąc pod uwagę okoliczność, że dolna granica ustawowego zagrożenia, przy występku z art. 286 § 1 kk wynosi 6 miesięcy, a występku z art. 284 § 2 kk wynosi 3 miesiące, oskarżony był już uprzednio wielokrotnie karany, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu, działał w warunkach recydywy, a orzeczone wobec niego uprzednio kary nie zmieniły jego postępowania i nie ukierunkowały go na tory zgodne z prawem, nie można mieć zastrzeżeń ani co do wyboru rodzaju kar, ani co do ich wysokości. W tej sytuacji wymierzenie także kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy, a więc w wymiarze niższym od sum kar częściowych podlegających połączeniu, uznać należy za rozstrzygnięcie spełniające kryteria sprawiedliwości i racjonalności w kontekście wyżej wskazanych kryteriów. Względny przewencji indywidualnej i uprzednia karalność oskarżonego, z drugiej zaś strony dotychczasowa nieskuteczność oddziaływania na oskarżonego wymierzanych mu kar dają podstawy do uznania, iż kara łączna pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze spełni swe cele, będąc adekwatną reakcją na uczynione bezprawie. Odnosząc się do orzeczonego obowiązku naprawienia szkody wskazać należy, iż rozstrzygnięcie to było uzasadnione merytorycznie. Wysokość obowiązku naprawienia szkody była prawidłowa i ma za zadanie kompensację szkody wyrządzonej przestępstwami.

Nie znajdując natomiast innych niż podniesione w apelacji uchybień, w szczególności tych podlegających uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia orzeczenia, Sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W pkt 2 wyroku zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego koszty nieopłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, obejmujące także kwotę podatku VAT. Ponadto zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.